

F. t. midlert. L. om Indkaldelse af værnepligtige til Søværnet.

De, der herefter falde ind under Indkaldelse, kan udmønstres i indenrigs og kortere udenrigs Fart indtil Mødedagen. Undlader de uden lovligt Forfald at give Møde til fastsat Tid, straffes de efter den militære Lovgivning som ulovligt udeblevne.

De nærmere Regler for Gennemførelse af de i denne Paragraf fastsatte Bestemmelser træffes af Justitsministeren efter Forhandling med Forsvarsministeren.

§ 4.

Denne Lov træder i Kraft straks og gælder i 5 Aar.

De i Lov om Værnepligt af 8. Juni 1912 § 29, 2det Stykke og følgende Stykker indeholdte Regler om Stopning m. m. ville i dette Tidsrum alene være at bringe til Anvendelse, forsaavidt der ikke ved de i nærværende Lov fastsatte Bestemmelser fremskaffes det til Søværnets Behov tilstrækkelige Antal Mand.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

De i Lov Nr. 123 om Værnepligt af 8. Juni 1912 indeholdte Bestemmelser, som tilsigter at undgaa „Stopning“ af Søfolk, har ikke vist sig helt fyldestgørende. De her foreslaaede Bestemmelser er derfor et nødvendigt Supplement, hvis man vil være helt sikker paa at kunne undgaa den for Sømandsstanden skadelige og for Staten bekostelige „Stopning“.

Ved Loven stilles det egentlige søfarende Mandskab, altsaa Styrmand, Tømmermænd, Matroser og Ungmænd m. fl. med Hensyn til Mødepligt paa Sessionerne lige med andre værnepligtige, der har Erhverv paa Skibe, som Maskinpersonale, Fyrbødere, Kokke, Hovmestre og lignende, for hvilke der ingen særlig Vanskelighed har været ved at møde paa Sessionerne; men dette er endnu ikke trængt igennem til de paagældendes Kundskab. Paa de to Sessioner, der har været afholdte efter Lovens Ikrafttræden, er der nemlig ikke udskrevet det til Søværnets Tjeneste fornødne Antal værnepligtige med Vedtegning „Befaren“. Sessionstidens Forlæggelse fra Efteraaret til Foraaret og Forsommeren har dog mulig ogsaa været medvirkende hertil, ligesom den Omstændighed, at der i Februar 1912 var afholdt Stopning i Henhold til den ældre Værnepligtslov, selvfølgelig maatte medføre, at der i Efteraaret udskreves et mindre Antal Befarne. Man har derfor været nødsaget til — efter Opslag i Sessionslokalerne og paa anden Maade — at skaffe Søværnet det

fornødne Antal Befarne til Tjeneste navnlig i indeværende Efteraar ved Hjælp af det Mandskab med Vedtegning „Befaren“, som blev udskrevet paa Sessionerne i Foraaret, men først skulde møde i Aaret 1914 til Tjeneste ved Søværnet, — en Foranstaltning, som iøvrigt i høj Grad var i de søfarendes egen Interesse, idet de derved undgik den lange Ventetid af indtil 1½ Aar mellem Udskrivning og Møde.

En saadan forskudt Anvendelse af det udskrevne befarne Mandskab kan imidlertid ikke i Længden praktiseres.

I Værnepligtslovens § 29 haves der vel Hjemmel til at tilvejebringe det manglende Mandskab ved Stopning efter tilsvarende Regler som tidligere i Værnepligtsloven af 6. Marts 1869, men ligesom man, for at undgaa det forældede Stoppesystem, ansaa det for rigtigst til Opfyldelse af Søværnets Krav at træffe de ovenfor nævnte Forholdsregler, saaledes har man nu ved nærværende Lovforslag søgt at træffe særlige Bestemmelser om Indkaldelse af værnepligtige til Søværnet, Bestemmelser, der dog kun, jfr. det ovenfor bemærkede, bør være midlertidige.

Ved Lovforslagets § 1 muliggøres det altid at give Søværnet det fornødne Antal Mand af de paa Sessionen til Søværnet udskrevne værnepligtige, saaledes at det manglende Antal med Vedtegning „Befaren“ erstattes med værnepligtige uden saadan Vedtegning, idet Marineministeriet